

Biblická čtení:

1.Královská 19, 9a.11-16.19: Tam vešel do jeskyně a v ní přenocoval. Tu k němu zaznělo slovo Hospodinovo. Hospodin řekl: „Vyjdi a postav se na hoře před Hospodinem.“ A hle, Hospodin se tudy ubírá. Před Hospodinem veliký a silný vítr rozervávající hory a tříštící skály, ale Hospodin v tom větru nebyl. Po větru zemětřesení, ale Hospodin v tom zemětřesení nebyl. Po zemětřesení oheň, ale Hospodin ani v tom ohni nebyl. Po ohni hlas tichý, jemný. Jakmile jej Eliáš uslyšel, zavinul si tvář pláštěm, vyšel a postavil se u vchodu do jeskyně. Tu mu hlas pravil: „Co tu chceš, Elijáši?“ Odpověděl: „Velice jsem horlil pro Hospodina, Boha zástupů, protože Izraelci opustili tvou smlouvu, tvé oltáře zbořili a tvé proroky povraždili mečem. Zbývám už jen sám, avšak i mně ukládají o život, jak by mě o něj připravili.“ Hospodin mu řekl: „Jdi, vrať se svou cestou k damašské poušti. Až tam přijdeš, pomažeš Chazaela za krále nad Aramem. Jehúa, syna Nimšího, pomažeš za krále nad Izraelem a Elišu, syna Šáfatova z Ábel-mechóly, pomažeš za proroka místo sebe. Odešel odtud a našel Elišu, syna Šáfatova, jak oře. Bylo před ním dvanáct spřežení a on sám při dvanáctém. Eliáš k němu přikročil a hodil na něj svůj plášť.“

List Římanům 10, 8-15: Co však praví? „Blízko tebe je slovo, v tvých ústech a ve tvém srdci“; je to slovo víry, které zvěstujeme. Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení, neboť Písmo praví: „Kdo v něho věří, nebude zahanben.“ Není rozdílu mezi Židem a Řekem: Vždyť je jeden a týž Pán všech, štědrý ke všem, kdo ho vzývají, neboť „každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen“. Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Je přece psáno: „Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!“

Matoušovo evangelium 14, 22-33: Hned nato přiměl Ježíš učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než propustí zástupy. Když je propustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Když nastal večer, byl tam sám. Loď byla daleko od země a vlny ji zmáhaly, protože vítr vál proti ní. K ránu šel k nim, kráčeje po moři. Když ho učedníci uviděli kráčet po moři, vyděsili se, že je to přízrak, a křičeli strachem. Ježíš na ně hned promluvil a řekl jim: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách!“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, vykročil na vodu a šel k Ježíšovi. Ale když viděl, jaký je vítr, přepadl ho strach, začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mne!“ Ježíš hned vztáhl ruku, uchopil ho a řekl mu: „Ty malověrný, proč jsi pochyboval?“ Když vstoupili na loď, vítr se utišil. Ti, kdo byli na lodi, klaněli se mu a říkali: „Jistě jsi Boží Syn.“

Kdo v něho věří, nebude zahanben.

Pokud vím, tak o procházení po vodě se křesťané nikdy nepokoušeli. Takže je zřejmé, že Matouš po nás, čtenářích a posluchačích, chce, abychom chápali přečtený příběh z hlediska své vlastní cesty víry – z hlediska svých pochybností. Tak to zkusme.

Jako učedníci, jsme s Ježíšem už ušli dlouhý kus cesty. Nasloucháme Ježíšovu slovu a učení, naučili jsme se modlit jeho modlitbu Otčenáš. Občas jsme si i uvědomili, že v našem životě, nebo v životě církve či dokonce státu (světa) se stalo něco ne samo sebou, ale díky Ježíšově moci. Přesto, navzdory naší zkušenosti s vírou v Ježíše, jsme mnohdy bezradní a v pochybách. Stejně jako se to stalo učedníkům. Ačkoli byli

zkušenými rybáři a moře znali, proti vichru nedokázali veslováním udržet loď v přímém směru ke břehu.

Zkusme se teď rozpomenout na svou vlastní cestu víry třeba za poslední rok. Jak se vaše důvěra v Boha prohloubila nebo nějak změnila? Kde se stále zdá křehká, slabá nebo nejistá? (chvilka ticha)

Od dávných dob se církev symbolicky zpodobňuje jako lodička, která se zmítá na rozbouřených vodách. Zmítá se, ale nepotápí. Na té lodi míváme my lidé pořádný strach, když přestaneme myslet na svého Pána, když se ho nedržíme, nepočítáme s ním a vlastně ani od něj asi nic nečekáme. V takových chvílích bychom se potřebovali zachovat jako Petr. Není si jist, že na něho mluví Ježíš, aby se on ani ostatní nebáli. Váhá, ale když na svou prosbu „Pane, poruč mi, ať přijdu k tobě po vodách, slyší: „Pojď“ – jde. Když se však místo na Ježíše začne rozhlížet po vlnách zmítaných větrem, topí se. Co to znamená pro nás? Je to jasné, a přece tak těžké. Místo do rozbouřených vod se dívat na Ježíše a slyšet jeho povzbuzení, byť mnohdy je v něm i napomenutí. Tehdy naše vůle a naše srdce budou připraveny udělat to, co on chce, i když se to může zdát zprvu jevit trochu bláznivé, nedomyšlené, příliš odvážné.

V tom příběhu se nám zřetelně ukazuje, kdy ztrácí Petr - a i my - v životě „pevnou půdu pod nohama“. Když nespolehneme, nevěříme a nenásledujeme Ježíše, neposloucháme jeho slovo, pak nás zdolávají rozbouřené vlny života. Kéž bychom byli jako Petr a z posledního zbytečku své víry dokážeme zavolat „Pane, pomoz mi!“ Je to nejen prosba, ale zároveň ta nejkratší modlitba a Ježíš ji slyší, i když kolem nás a v nás je hluk a vichr našich lidských starostí, obtíží, pochyb.

Na konci dnešní bohoslužby se soustředíme každý sám v tiché modlitbě. Mluvme s Ježíšem, jako bychom mluvili s blízkým přítelem. Mluvme o tom, jak naše důvěra rostla, o situace, kdy stále bojujeme, o touhy, které nosíme ve svém srdci. Poprosme Ježíše, abychom ho následovali těsněji a plněji mu důvěřovali, aby nás osvobodil od strachů.